

Cuna Nazareth

50-VUOTTA YHDESSÄ - LASTEN PARHAAKSI

JULKAISIJAT

Emmaus Helsinki
Emmaus Westervik
Emmaus Åland
Kehityskaayhdistys Pääskyt

GRAAFINEN SUUNNITTELU

Mika Aalto-Setälä

Kirjan julkaisemiseen on käytetty Ulkoministeriön kehitysyhteistyömäärärahoja. Kirjan toimitus ja taitto on tehty kokonaan vapaaehtoistyönä.

Kansi: Espanjalainen ”hermanita” (laupeudensisar)
Ana Maria del Valle suojatteineen 1960-luvun alussa.
Kuva Stina Katchadourianin albumista.

Sisältö

- 5 Saatteeksi
KATRI SIMONEN
- 7 Cuna Nazarethin ensiaskeleet
STINA KATCHADOURIAN
- 12 Mukana melkein alusta pitäen
HELENA ROSENBLAD
- 15 Cunan ”äidin” tarina
MARGARITA HERRERA
- 19 Pienin askelin kohti suurta unelmaa
MAIJA TALJA
- 22 Ryhdy kummiksi!
- 23 Kumppanien esittely

KUVA STINA KATCHADOURIANIN ALBUMISTA

Huolenpitoa 50 vuoden ajan.

- ↑ Suomalainen vapaaehtoinen Stina Katchadourian ystävänä El Pescadorin kanssa 1960-luvun alussa.
- Nykyisin Cunassa huolehditaan noin 100 lapsen päivittäisestä ruokailusta.

KUVA AUA TASKINEN

KUVA MAJIA TALIA

Ympäristö-
kasvatuksen
työpajan tuotosten
ylpeä esittelijä
vuonna 2012.

Saatteeksi

Hyvät ystävät! Tässä on kirjanen jossa kerrotaan puoli vuosisataa kestäneestä kumppanuudesta ja työstä pienten lasten hyväksi Perussa. Kumppaneina ovat päiväkotisäätiö Fundación Cuna Nazareth sekä suomalaiset Emmaus-ryhmät ja niihin lukeutuva Kehityskaupungit Pääskyt. Alusta asti mukana on ollut myös rohkeita vapaaehtoistyöntekijöitä eri maista. Olemme iloisia ja kiitollisia monipolvisesta matkasta, ja siitä, että se jatkuu. Olemme onnellisia tuhansista lapsista, joille olemme voineet turvata hyvän lapsuuden. Tulkaa mukaan matkaan. Olkaa hyvä!

KATRI SIMONEN
KEHITYSKAUPUNGIN PÄÄSKYT

Ylhäällä: Aline ja Pierre Schiettekatte ja lumpunkerääjien kuorma-auto.
Alhaalla: Kokous Emmauksessa.

Cuna Nazarethin ensiaskeleet

- MUISTOJA 50 VUODEN TAKAA

Pienet purot yhtyvät aina jossakin. Liman slummissa sijaitseva Cuna Nazarethin päiväkotiki, jossa olin 60-luvun alkupuolella Pääskysten vapaaehtoisena, saa myös alkunsa monesta paikasta: toisen maailmansodan ajan Liettuasta, Uppsalan tuomiokirkosta ja Etelä-Amerikkaan matkalla olleesta lentokoneesta.

Liettuassa saksalaisten ja venäläisten miehitys oli tuhonnut nuoren Irene Svabinskan turvallisen arjen. Hän joutui asumaan monta kuukautta pakkosiirrettyjen leirillä, ja siellä hänelle kehittyi voimakas myötätunto maailman huono-osaisia kohtaan. Irenestä tuli lentoemäntä, ja kerran lennolla Etelä-Amerikkaan hän kohtasi ruotsalaisen Clas Herdinin. Herdinin pariskunta asettui asumaan Limaan, ja Ireneä alettiin kutsua Sandraksi. Liman ruotsalaiseen yhdyskuntaan tuli vierailulle Suzanne Sandberg Ruotsista, ja Sandra näytti hänelle kaupungin slummien kurjuutta.

Palattuaan Ruotsiin Suzanne oli kerran Uppsalan tuomiokirkossa kuuntelemassa karismaattista, ranskalaista "slummipappia", Abbé Pierreä. Tämä korosti, kuinka tärkeää on, että nuorten silmät avautuvat maailmassa vallitsevalle epäoikeudenmukaisuudelle, ennen kuin

he astuvat työelämään. Suzanne kirjoitti Sandralle Peruun: meidän on tehtävä jotakin. Sandra tunsi Limassa Padre Protainin, ja 1959 he aloittivat Chorillosissa päiväkodin. Pian päiväkodin 120 lasta ja heidän köyhät äitinsä alkoivat viedä yhä enemmän Sandran aikaa.

Samaan aikaan toisella puolella maapalloa nuori ranskalais-kanadalainen pariskunta Aline ja Pierre Schiettekatte olivat kirjoittaneet Abbé Pierrelle ja tiedustelleet, löytyisikö heille työtä Intian Emmauksen piiristä. Pian tuli vastaus: Perussa tarvitaan kipeästi apua. Joll-ei joku välittömästi lähde Limaan ja ota vastuuta siellä sijaitsevasta päiväkodista, joudutaan se sulkemaan. Aline ja Pierre miettivät kolme päivää ja päättivät lähteä Limaan. Vähän myöhemmin, 21.3.1961, saavuimme me viisi vapaaehtoista rahtilaivalla Göteborgista.

Seuraavassa otteita kirjeistäni äidille ja isälle Helsinkiin. Ihanien vanhempieni ansiosta paksu kirjenippu on säilynyt hyvässä järjestyksessä ja voin nyt 50 vuotta myöhemmin ensimmäisen kerran lukea ne kaikki läpi.

“Tukholma: Tänään saan viimeisen rokotuksen sairaalassa. Illalla matkustamme siis Göteborgiin, ja sen jälkeen on matkareittimme seuraava: Oslo, Hampuri, Bremen, Antwerpen. Sieltä matka jatkuu Curacaoon (äännetään Kyrasoo). Hollannin Antillit, sitten Cristobal Panaman kanavalla. Sitten Buenaventura ja sitten Guayaquil. Neljä päivää myöhemmin olemme Callaossa. Niin yksinkertaista se on!”

”Niin yksinkertaista se on!” Tänään ihmettelen, mitä vanhempani mahtoivat ajatella tätä lukiessaan. Heidän nuorin tyttärensä oli lukenut Hufvudstadsbladetista Helga Dyhrin kirjoittaman jutun Tukholman Pääskyistä, jotka lähettivät vapaaehtoisia Liman slummiin tekemään työtä köyhien lasten parissa. Tyttärellä oli ehkä sydän paikallaan muttei mitään kokemusta lastenhoidosta. Eikä hän osannut sanaakaan espanjaa. Tytär oli kuitenkin kirjoittanut Pääskyille ja tullut valituksi. Myös vanhemmat olivat antaneet siunauksensa tälle matkalle, jonka on heistä täytynyt tuntua matkalta maailman ääriin. Nyt oli siis matka alkanut, rokotukset saatu ja tytö intoa täynnä.

“Eilen aamulla yritin kirjeen kirjoitusta a la Etelämeri: kirjoitus-

kone kannella ja minä uimapuvussa. Virkistävät koillistuulet viilentävät ilmaa, nyt olemme pasaatituulien alueella...”

Liman esikaupungin, Chorillosin todellisuudessa rahtilaivan etelämeri-idylli hävisi pian mielestä, mutta into ei sammunut. Työskentelin parisen vuotta pikkulasten osastolla 40 vauvan parissa. Es-panja alkoi sujua, ja vapaaehtoisista hitsautui oma pieni yhteisönsä.

“Kahdeksalta menen cunaan ja asetun pöydän ääreen kirjaamaan kaikki tulijat. Osa äideistä maksaa solin (perulainen rahayksikö) päivässä lapsen hoidosta, ja myös se pitää kirjata. Sitten pitää kuunnella asiantuntevan näköisenä äidin kertoessa lapsen sairauksista. On hirveää, kun tietää niin vähän, mutta onneksi aina tulee lääkäri, jolta voi kysyä neuvoa.”

”Sitten jaetaan lääkkeet, se on minun tehtäväni. Sitten keittiön varastosta otetaan ruokatarvikkeet, niin että kaikki on valmista kello 12. Sekin on minun työtäni. Sitten 20 vauvan tuttipulloihin tehdään erilaisia sekoituksia ja pullot jaetaan kymmenen maissa, senkin teen minä. Välillä en tiedä, mihin suuntaan juoksisin!”

”Kaikista pikkulapsista vain Pescador, ylin ystäväni ja rikostoverini, osaa syödä itse. (Pescador tarkoittaa kalastajaa, poika kertoo, että hänen isänsä on kalastaja kasvoillaan sanoinkuvaamaton ilme, sellaisella ilmeellä isä voisi olla vähintään presidentti!). Minä en paljasta kenellekään, että poika osaa syödä itse, ettei häntä siirretä isompien osastolle, Nidoon, minun tulisi häntä ikävä.”

“Puoli seitsemän aikoihin syömme kaikki päivällistä. Silloin puhumme päivän tapahtumista, eniten kerrottavaa on ”visitadoreilla” eli niillä, jotka kiertävät perheissä. Kahtena iltana viikossa meillä on kokous. Torstaisin Padre Protainin kanssa, perjantaisin ensin koko henkilökunnan kesken ja sitten äitien kanssa. Silloin meidän kaikkien señora Sandra ... tulee yleensä tänne ja pelkkä hänen läsnäolonsa tekee tilaisuudesta juhlanan.”

“Iltaisin emme muuten tee paljon mitään, ilta kuluu nopeasti ja menemme mieluiten aikaisin nukkumaan. Ei voi kuitenkaan sanoa, että tuupertuisin sänkyyn väsymyksestä. Kaikki sujuu hyvin, jos pysyy terveenä. Voikaa hyvin ja uskokaa, että minä olen onnellinen!”

KUVA ANJA MÄNTYNEEN

KUVA MAIJA TALJA

Paikka Cuna Nazarethissa merkitsee lapselle turvaa ja kasvurauhaa suureksi osaksi päivää lapsuuden ratkaisevina vuosina.

KUVA MAIJA TALJA

KUVA AJA TASKINEN

Cunan johtajattaret Carmen Santa Cruz, Celia Olivos Agüero, Margarita Herrera ja Sara Vargas Machuca vuonna 2007.

Mukana melkein alusta pitäen

Margarita Herrera oli 18-vuotias aloittaessaan vuonna 1965 työnsä Cuna Nazarethissa. Ensimmäisen viikon mentyä Margarita halusi lopettaa, mutta hänet ylipuhuttiin jäämään. Kuusi vuotta myöhemmin hänestä tuli koko toiminnan vetäjä.

Cuna Nazareth sai alkunsa vuonna 1962. Aluksi toimintaa pyörittivät ulkomaalaiset vapaaehtoiset, joita tuli ennen kaikkea Ruotsin ja Suomen Pääskyistä. Vuonna 1970 säädettiin laki, jonka mukaan perulaisten tuli olla maassa olevien ulkomaisten kehitysapuhankkeiden johdossa. Sen jälkeen on Cuna Nazarethin henkilökunta koostunut pääasiassa perulaisista.

Margarita Herreran mielestä työ alkoi sujua paremmin, kun johto siirtyi perulaisille:

– Vapaaehtoiset olivat hyvin solidaarisia köyhiä kohtaan. Se ei ole hyvä ihmisille. Ihmisten pitää oppia, etteivät he voi olla vain saamassa vaan pitää myös antaa.

Margarita kertoo, että vaatejakeluun saattoi tulla kymmenenkin ihmistä yhdestä perheestä rohmuamaan itselleen niin paljon kuin mahdollista. Tänä päivänä vaatejakelu on hyvin organisoitua ja

tiukasti valvottua. Alussa Cunaan pääsivät kaikki lapset, jotka halusivat. Tänä päivänä valinta tehdään huolella. Köyhille perheille annettiin aikaisemmin myös rahaa esimerkiksi talon rakentamista varten vaatimatta heiltä mitään vastineeksi. Margarita Herreran mukaan ihmiset eivät osanneet antaa arvoa saamilleen lahjoituksille, koska heidän ei tarvinnut itse antaa niistä mitään.

YHTEISTYÖ EMMAUKSEN KANSSA

Perulainen henkilökunta tunsi hyvin oman yhteiskuntansa, ja Cunan toiminta muuttui paljon 1971. Tuona vuonna Cuna Nazarethista tuli säätiö, ja samalla menetettiin yhteys Emmaukseen. Vasta 1980-luvun puolivälissä Cuna Nazareth solmi uudestaan yhteyden Emmauksen kanssa. Heti sen jälkeen Cuna kutsuttiin Kansainvälisen Emmauksen ja Latalalaisen Amerikan Emmauksen jäseneksi. Vuonna 1993 perustettiin Emmaus Peru, jonka hallituksen jäsen Margarita Herrera on.

1990-luvun alusta alkaen Cuna Nazareth on ottanut vastaan käydettyjä vaatteita. Vaatelähetykset alkoivat Margaritan ja hänen miehensä Carlos Herreran käytyä Emmaus Westervikissä vuonna 1989. Siellä he näkivät kontin, joka oli lähdössä erääseen toiseen kohteeseen Perussa. Carlos kysyi, miksi Westervik ei lähetä vaatteita Cunaan. ”Ei ole kukaan pyytänyt”, kuului vastaus. Margarita Herrera palasi kotiin Limaan ja alkoi valmistella kontin vastaanottoa. Tässä vaiheessa myös Emmaus Åland alkoi lähettää kontteja Cuna Nazarethiin.

TALOUDELLISTA TUKEA

Ennen vaatelähetystyksiä Cuna sai vain taloudellista tukea Ruotsin ja Suomen Pääskyiltä. Silloin toimintaan kerättiin varoja erilaisilla tapahtumilla.

Margarita Herrera on tyytyväinen Cuna Nazarethin toimintaan, mutta löytää myös kehittämiskohteita:

– Lasten osalta teemme voitavamme, mutta voisimme tehdä enemmän työtä vanhempien kanssa. Meidän pitäisi pureutua on-

gelmien syihin. Lasten ongelmat johtuvat useimmiten perheen ongelmista.

Monet lapset tulevat rikkinäisistä perheistä, ja on perheväkivaltaa, insestiä, alkoholismia ym.

TYÖTÄ KOKO PERHEEN KANSSA

Yksi Margarita Herreran unelmista on tehdä enemmän työtä koko perheen kanssa. Hän haluaisi säilyttää yhteyden lapsiin senkin jälkeen, kun he ovat aloittaneet koulun, esimerkiksi antamalla heille mahdollisuuden tulla Cunaan iltapäivisin.

Margarita Herrera haluaisi myös mielellään nähdä toiminnan leviävän niihin kaupunginosiin, joissa tarve on suurin. Hän haluaisi avata uuden Cunan jossakin köyhässä kaupunginosassa. Cuna Nazareth sijaitsee nyt keskiluokkaisella asuinalueella, ja Margarita miettii, pitäisikö siellä tarjota päivähoitoa lapsille, joiden perheillä on varaa maksaa. Rahoja voitaisiin sitten käyttää köyhien lasten hyväksi niillä alueilla, joilla tarve on suurin.

– Meillä on 38 vuoden kokemus, jota meidän pitäisi viedä eteenpäin. Miksi emme hyödyntäisi kokemustamme uusissa Cuna-päiväkodeissa muissa kaupunginosissa, kysyy Margarita Herrera itseltään.

Haastattelu tehtiin joulukuussa 2000, kun Helena Rosenblad ja Margareta Flink Emmaus Ålandista vierailivat Cuna Nazarethissa.

KUVA AJA TÄSKINEN

Kotikäynnillä.

MARGARITA HERRERA

Cunan ”äidin” tarina

Isäni oli kaivosmies pohjoisamerikkalaisten kaivosyhtiöiden hallitsemassa Cerro de Pascon kaupungissa, korkealla vuoristossa. Perheessämme oli viisi lasta, minä olin kolmas. Elämäämme leimasi epävarmuus. Eniten kaikesta muistan isääni – hän oli poikkeuksellisen lämminsydäminen, rehellinen, yksinkertainen ja nöyrä ihminen, ja aina hän auttoi muita. Hän ei kestänyt nähdä kodittomia, kadulla eläviä äitejä ja lapsia, hän antoi heille ruokaa ja vaatteita ja joskus hän toi heitä kotiiimme asumaankin. Äitini hyväksyi tilanteen ja me lapset omaksuimme isämme suhtautumistavan. Valitettavasti isäni kuoli jo 38-vuotiaana ja siksi minut lähetettiin kouluun ja asumaan äitini veljen luo Chorillokseen, Limaan.

Koulujen jälkeen olin töissä mm. karamellitehtaassa. Kerran setäni kertoi, että Emmaus haki nuoria tyttöjä apulaisiksi Cunan lastentarhaan. Oli vuosi 1965, ja Perun Emmauksen ylläpitämässä Cunassa hoidettiin noin 200 lasta, muutaman kuukauden ikäisistä 10-vuotiaisiin. Tarhan työntekijät olivat kaikki ulkomaalaisia, jotka olivat tulleet kotimaistaan – Ruotsista ja Suomesta – tekemään sosiaalista työtä Peruun. He tekivät työtään suurella rakkaudella. Minun ei ollut vaikea sopeutua heidän joukkoonsa, jo isäni antaman

esimerkin takia. Suuri tyydytys lasten auttamisesta korvasi sen, että palkkio työstä oli minimaalinen.

Tein kaikkea: lasten kylvettämistä, vaatteiden pesemisestä ja puutarhatöistä lasten kanssa leikkimiseen ja sairaanhoitoon. Parasta oli kaikkein pienimpien hoitaminen.

Vuonna 1967 menin naimisiin, todistajanamme oli suomalainen vapaaehtoinen. Pian syntyivät ensimmäinen ja toinen tyttäreni. Samalla jatkoin työtäni Cunassa, lapseni kasvoivat siellä.

Samoihin aikoihin toiminnasta vastanneet ulkomaalaiset lähtivät. Suureksi hämmästykseni minua pyydettiin ryhtymään Cunan toiminnanjohtajaksi. Minulla oli kaksi pientä lasta, päiväkotia oli iso laitos, keskustelin asiasta puolisoni kanssa. Hän rohkaisi minua. Ajatteluani asiaa perusteellisesti vastasin suostuvani sillä ehdolla, että joku muu hoitaisi kirjanpidon. Uusi työni alkoi vuonna 1971.

Vuonna 1974 syntyi kolmas lapseni, poika. Johtokunta ei halunnut että jättäisin työni, ja niin jatkoin tehtävässäni aina vuoteen 2002, jolloin jäin eläkkeelle ja muutin asumaan vanhimman tyttäreni luo Kanadaan. Vuonna 2006 hän kuoli, ja tämän elämäni suurimman surun jälkeen olen taas asunut vakituisesti Perussa ja autan edelleen Cunan hallinto- ym. asioissa.

TAISTELUA VIRANOMAISTEN KANSSA

Alusta alkaen Cuna Nazareth on toiminut Chorilloksen kunnan tiiloissa. Sopimus on uusittu joka viides vuosi, ja aina siitä on syntynyt kaaos. Viimeksi sopimus uusittiin vuonna 2000. Sen jälkeen meillä on ollut suuria vaikeuksia kunnan johdon kanssa. Olemme joutuneet menemään oikeuteen asti. Monien vaiheiden jälkeen vuonna 2007 onnistuimme saamaan tilat Cuna Nazarethin Säätiön nimiin ja käyttöoikeuden niihin.

Vuonna 1983 opetusministeriö lupasi maksaa Cunan viiden opettajan ja kolmen apulaisen palkat, toimisto-, siivous- ja sähkökulut. Tämä oli meille niin suuri tuki, että sen ansiosta saatoimme perustaa Chorilloksen laita-alueille kaksi uutta tarhaa. Santa Teresa de Villa toimi vuodesta 1997 vuoteen 2007, jolloin maanjäristys tuhosi

sen. Cuna Delicias de Villa aloitti vuonna 2001. Vuonna 2010 ministeriö lakkautti tukensa ja tämän iskun seurauksena Cuna Delicias oli suljettava. Nykyisin meillä on taas sopimus opetusministeriön kanssa, he ovat lähettäneet meille joitakin avustajia ja viime vuonna saimme yhden opettajan. Tänä vuonna toivomme saavamme toisenkin ja vähitellen muutkin menetetyt opettajat takaisin.

Monien viranomaisten osoittama välinpitämättömyys sosiaalista työtä kohtaan on ollut yksi työni raskaimpia puolia.

Kaikesta huolimatta Cunan 50-vuotisen olemassaolon aikana yli 8000 Chorilloksen köyhempien alueiden lasta on saanut päivähoitoa Cuna Nazarethin päiväkodeissa. Olemme myös – tärkeänä askeleena kohti omarahoitusta – aloittaneet uuden työmuodon, traperian eli kierrätyskeskuksen, hyvän työntekijätiimin kanssa.

Terveiset ja sydämelliset kiitokset kumppaneillemme Suomessa!
Margarita Herrera

KUVA MAIJU KORPELA

Traperian ensimmäisen kurssin opiskelijat William, Rocio ja Junior, sekä työntekijä Manuel.

Myyntipäivä kierrätyskeskuksella Pachacamacissa.

Huonekalujen kunnostusta puutyöpajassa.

Pienin askelin kohti suurta unelmaa

Ammatillista koulutusta tarjoava Cuna Nazarethin kierrätyskeskus eli traperia, aloitti toimintansa huhtikuussa 2012. Mukana hankkeessa ovat Emmaus Helsinki, Emmaus Westervik, Emmaus Åland sekä Kehitysmaayhdistys Pääskyt ja Fundación Cuna Nazareth.

Kun astuu ulos autosta Pachacamacin Santa Anitassa, voisi luulla olevansa jo Liman ulkopuolella. Kuiva ja hiekkainen kaupunginosa sijaitsee noin 40 kilometrin päässä Liman keskustasta ja vaikuttaa uinuvalla kylältä. Etäinen sijainti on vaikeuttanut traperia-hankkeen tavoitteiden toteutumista, mutta sopivaa tonttia ei löytynyt lähempää. Kierrätystoiminnan aloittamista viivästytti myös rakennuslupiin liittynyt byrokratia sekä rahoituksen viivästyminen.

Toiminta on sittemmin kuitenkin lähtenyt käyntiin lupaavasti. Huhtikuussa ensimmäinen kuuden opiskelijan ryhmä aloitti opiskelun metalli- ja puutyöpajoissa. Keskiviikkoisin ja sunnuntaihin järjestetään myyntitapahtuma, Bazar Solidario, jossa myydään Ranskasta ja Ahvenanmaalta lähetettyjä tavaroita sekä työpajoissa

kunnostettuja tuotteita. Tieto kierrätyskeskuksesta on pikku hiljaa leviämässä, ja keskus vastaanottaa viikoittain tavara- ja materiaali-lahjoituksia. Tuloja saadaan myös myymällä kierrätysmateriaaleja, kuten metallia, paperia ja muovia, eteenpäin.

TEKOJA YMPÄRISTÖN PUOLESTA

Ympäristönsuojelun merkitys on vahvasti läsnä kierrätyskeskuk-sen arjessa. Tarve ympäristötietoisuuden kasvattamiseen on Santa Anitassa suuri, sillä ympäristön tila ei ole kovinkaan hyvä. Jäte-huolto toimii epäsäännöllisesti, ja maaperä on kuivaa ja suolaista. Infrastruktuurissa olisi kehitettävää, sähkön ja veden saanti eivät ole itsestäänselvyyksiä. Kierrätyskeskus saatiin yhdistettyä säh-könjakeluverkkoon vasta lokakuussa. Sitä ennen sähkö vedettiin kaapelilla, pihojen ja tien poikki, naapuritalosta.

Puutyöpajassa opiskelevan Rocio Ávilan, 18, mielestä opiskelu kan-nustaa luovaan materiaalien uudelleenkäyttöön. Vain harva tavara on loppujen lopuksi hyödytön, pienellä vaivannäöllä ja mielikuvituksel-la useimmat voidaan kunnostaa käyttökelpoiksi. Puutyöpajassa on tähän mennessä kunnostettu tuoleja, pöytiä ja sisustusesineitä. Ávila kertoo oppineensa keskuksella myös vastuullista kuluttamista.

Kierrätyskeskus on tehnyt yhteistyötä paikallishallinnon kanssa ympäristönsuojelun merkeissä. Opiskelijat ovat esimerkiksi osal-listuneet luontopolun kunnostamiseen ja metsityskampanjaan. Huhtikuusta 2012 lähtien kierrätyskeskuksella on työskennellyt myös espanjalainen vaihto-oppilas Ainara Osoro. Hän on pitänyt traperiassa ympäristöaiheisiä oppitunteja.

ONNI TYÖSKENNELLÄ PARHAASSA SEURASSA

Ammattikoulutuksen lisäksi opiskelijoille tarjotaan opetusta elä-mänhallintaa ja henkistä kasvua tukevissa työpajoissa, joista vastaa koulutussuunnittelija Orieta Carrasco. Koko toiminnan vastuuhenkilönä on José Gonzáles eli Pepe, joka oli Suomessa etelän vapaa-ehtoisena kesällä 2011 ja tutustui kierrätyskeskushanketta tukeviin suomalaisiin Emmaus-ryhmiin. Metallityöpajassa opiskeleva Ju-

nior García Rivera, 17, kertoo oppineensa kunnioittamaan itseään ja omia oikeuksiaan. Hän myös sai tiedon kierrätyskeskuksen tar-joamasta ammattikoulutuksesta Orieta Carrascon kautta: ennen opiskelun aloittamista Rivera työskenteli mototaksikuskina, ja hänen asiakkaanaan ollut Carrasco kertoi nuorukaiselle keskuksen työpajoista. Metallityöstä kiinnostunut ja sitä jo jonkin verran mo-totaksiaan huoltaessa tehnyt Riviera päätti hakeutua koulutukseen.

Emmaus-liikkeen perintö näkyy kierrätyskeskuksella sosiaali-sen työn painottumisena. Keskuksen ovet ovat avoimet kaikille, ja jokainen toivotetaan tervetulleeksi. Ammattikoulutuksen lisäksi nuorille tarjotaan ympäristö, jossa heidän vahvuuksiaan pyritään tukemaan. Kysyttäessä, mikä opiskelussa on parasta, kaikki sano-vat: ihmiset. Ilmoitustaulun yläreunaan on kirjoitettu lause *On onni ja etuoikeus työskennellä parhaassa seurassa*. Se kuvaa keskuksen il-mapiiriä.

Maija Talja toimi vapaaehtoisena päiväkodissa ja kierrätyskeskuksella syyskuusta 2012 maaliskuuun 2013.

Opissa metallityöpajassa.

KUVA MAIJA TALJA

Ryhdy kummiksi!

Ryhtymällä kummiksi mahdollistat Cunan toiminnan jatkumisen. Kummiuden voit myös antaa syntymäpäivälahjaksi maksamalla vuoden ajan kummimaksut toisen henkilön nimissä.

Jokainen kummi tai kummiryhmä sitoutuu tukijaksi vähintään vuodeksi. Kummituen kuukausittaisen suuruuden voit itse valita.

Esimerkiksi:

- 10 euron minimisummalla saa kuukauden ateriat kahdelle lapselle
- 20 eurolla saa yhden päivän maidot kaikille lapsille
- 150 euroa kattaa päiväkotien kuukausivuokran

Kaikki kummit saavat kaksi kertaa vuodessa ilmestyvän kummikirjeen sekä Pääskyjen tiedotuslehden kahdesti vuodessa.

Mikäli tahdot Cuna Nazareth päiväkodin kummiksi, voit maksaa haluamasi summan kerran kuukaudessa Pääskyjen tilille käyttäen viitettä 35004. Tilinumero on: FI84 5549 6610 0081 99.

Ilmoita tietosi sähköpostitse (kehitysmaayhdistys.paaskyt@gmail.com) tai puhelimitse (045 - 1389 062) niin saat kummisopimuksen jälkikäteen postilla. Kiitos!

Puupäiväkampanjan istutustalkoot lasten kanssa.

KUVA ANJA MÄNTYENEN

Kumppanien esittely

Cuna Nazarethin toiminnassa on alusta lähtien ollut mukana suomalaisia Emmaus-ryhmiä. Neljä ryhmää – Emmaus Helsinki, Emmaus Westervik, Emmaus Åland ja Kehitysmaayhdistys Pääskyt – jatkavat myös uuden traperia-hankkeen kumppaneina. Lisätietoja suomalaisista ryhmistä alla.

emmaus HELSINKI

Mäkelänkatu 54 A, 00510 Helsinki

TOIMISTO: puh. +358 45 1388 673

MYYMÄLÄ: puh. +358 9 6322 33

KOTISIVU: www.emmaushelsinki.fi

emmaus WESTERVIK

Haugesundsvägen 18, 10650 Ekenäs

PUH. +358 19 2412 447

KOTISIVU: www.emmaus-westervik.com

emmaus ÅLAND

Köpmansgatan 11, Pb 85, AX-22101 Mariehamn

TOIMISTO: puh. +358 18 17069

MYYMÄLÄ: puh. +358 18 16069

KOTISIVU: www.emmaus.ax

Kehitysmaayhdistys Pääskyt ry

Mäkelänkatu 54 A, 00510 Helsinki

PUH. +358 45 1389 062

KOTISIVU: www.paaskyt.fi

Kirjassa kerrotaan puoli vuosisataa kestäneestä kumppanuudesta ja työstä pienten lasten hyväksi Perussa. Kumppaneina ovat päiväkotisäätiö Fundación Cuna Nazareth sekä suomalaiset Emmaus-ryhmät ja niihin lukeutuva Kehitysmaayhdistys Pääskyt.

Alusta asti mukana on ollut myös rohkeita vapaaehtoistyöntekijöitä eri maista. Olemme iloisia ja kiitollisia monipolvisesta matkasta, ja siitä, että se jatkuu. Olemme onnellisia tuhansista lapsista, joille olemme voineet turvata hyvän lapsuuden. Tulkaa mukaan matkaan.

KUVA ANJA MÄNTYNEN